

למד באקדמיה צבאית בסין - הוביל את מישור-הגבול למחבוא של חייליו -

העמדה של מישור-הגבול

מאת שלום כהן -

ליר המיטיה, שזה עתה קפץ ממנה כמאל אלגמרי, מצאה המשטרה מכתב בלתי-גמור. וכך כתב אלגמרי, מפקד אל-פתח באזור ירושלים:

דודי היקר, ברכות. אני מקווה שאתה וכל האחרים בריאים ושלמים. אנו כאן בסדר. המצב כאן משתפר, כי העם החל מקבל את נוכחותם של שכמותנו בתוכו. עמדתה של היתה לה השפעה רעה, ויכלה לפגוע ברבים. לולא פעל ראשה-המשטרה, היינו נקלעים למשבר מבהיל. דע לך, כי ראינו כמו עינינו 28 סאנקים שרופים, שמונה תותחים גדולים שרופים פלוס שני שלדי-מטוסים מוטעים על משאות שנברו דרך ירושלים... בודאי שמעת על תקרית אברגוש. למע-

שה, היתה מטרת הפעולה - חיסול שלמה אמירא. אבל למזלו הטוב לא נמצא במקום, ולכן ביצעו האחים את הריסת תחנת-הטראקטורים השייכת למשרד-העבודה של ממשלת-ישראל, ופגעו בשלושה כלים ובמיי-כלית-דלק, והשמידו את מיסמכי-הפרוייקט. הם חנקו את השומר ולקחו את נשקו, ריר בהצלפים קאנדי. הם גם לקחו תנור-נאז ואת מפות הפרוייקט וחררו בשלום (השי) תמשו בפנס הראשונה במכונית-גיפ לצור-כי תנועתם, ואני מבקש שלא להזכיר זאת כי האויב אינו יודע זאת, וזהו סוד המיב-

צע). כמוכן, אל תשאל על המהומה והבהלה שפעולה זו גרמה בקרב האויב. ומכאן - ללא נקודה או פסיק - נפסק המכתב. מדוע? "הייתי עייף עד מוות ונש-כבתי לישון", הסביר אלגמרי. "מפני שהמשטרה פרצה לביתך", השיב התובע הצבאי הראשי, סגן-אלוף יעקב קדמי. "אתה נבהלת, הפסקת את הכתיבה ב-אמצע, וקפצת מן החלון, בתיקחה להימלט!" שאלה חשובה עוד יותר: למי היה מיועד המכתב? "כמו שכתוב בראש - לדודי,

המכתב כמנהל-התקציבים של ממשלת-ירדן, בעמאן."

התביעה: "הרוד הזה איננו דוד, כי אם המפקד שלך באל-פתח. יצחק דוודאר! וזה אינו מכתב משפחתי, אלא דו"ח-פעולה!" אלגמרי עצם את עינו הכחולות, חיך בביישנות של כוכב-קולנוע מיתמם, והוסיף: "כזה הוא סיגנון המכתבים המשפחתיים שלי. את העניינים האישיים התכוונתי להוסיף בסוף."

אבל הנימוק לא נשמע משכנע.

שקרים שקופים

בכלל, קשה היה להשתכנע מדבריו של המהנדס המהוקצע בן 26, שניסה ל-הכחיש הכל מכל כל. מפקד אל-פתח? מה פיתאום? הוא אפילו לא חבר אל-פתח! פיקד על פעולת החוליה שרצתה את השומר הדרוזי? חלילה! גנב את הגיפ הישראלי, ש-עצב ליד שער הירדן, כדי להשתמש בו לפעולות-החבלה? לא ולא! הוא רק לקח אותו כדי לשמור עליו, עד שבעליו יופיעו. מכיון שלא יכול היה להתניע אותו, קנה מצבר חדש. סתם ככה.

על כן, כאשר החל מדבר על המכות ש-קיבל במשטרה, ועל עינויו בידי חייל ענקי ומטיל-אימים, אי-אפשר היה להשתחרר מן הרושם הרע שעשו שקריו השקופים קודם לכן.

הנה, למשל, קטע מחקירתו אודות פגי-שתו עם אברעמאר, מפקד אל-פתח - אותה פגישה שבה הוצג בפניו, לראשונה, ויליאם ג'ורג' נצאר, שנועד להיות סגנו ב-ירושלים:

אלגמרי: פגשתי אותו (ויליאם) באל-חמ-רא. זה מחנה של עאסיפה. היו לו שני כוכבים של קצין אל-פתח.

קדמי: איך הגעת לשם?

אלגמרי: הייתי ברכי לדמשק.

קדמי: אל-חמרא - זה מקום לתירי?

אלגמרי: החלפתי שם מכונית. באתי מ-עמן במרצדס ירדנית. באל-חמרא עברנו ל-מכונית של אל-פתח - גיפ - כדי להמ-

שיך את הדרך לדמשק.

קדמי: וכל שרצה לנסוע בגיפ הזה נכנס ונסע?

אלגמרי: לא. אברעמאר אמר לי להיכנס ונכנסתי.

קדמי: למה? הוא אחיך? אתה בנו?

אלגמרי: לא. הוא מכיר אותי מקודם, היה גם איש אחד איתי, שהביא מכתב ל-אברעמאר, אז ניכנסתי יחד איתו.

קדמי: בשביל מה נסעת לדמשק?

אלגמרי: יצחק אל-דוודאר שלח אותי. קדמי: לטייל?

אלגמרי: לא. כדי להכיר שם שני אנשים, שהיו צריכים לשכנע אותי לעבוד בשביל אל-פתח. ניסו קודם לשכנע אותי בירוש-

לים. סירבתי. אז שלחו אותי לדמשק...

קדמי: רצית שישכנעו אותך?

אלגמרי: לא.

קדמי: אז למה נסעת?

אלגמרי: בעצם היתה לי עוד מטרה - להירשם באוניברסיטה של דמשק ללימודי כלכלה ומיסחר.

קדמי: לא יכולת לעשות זאת בכתב?

אלגמרי: הייתי כבר רשום. רציתי להק-

פיא את הרישום, עד שיתבהר המצב.

קדמי: לא יכולת לעשות זאת בכתב?

אלגמרי: הם לא עונים על מכתבים של סטודנטים מירדן.

קדמי: נחזור לויליאם...

אלגמרי: אברעמאר הציע אותו לפני וא-

מר שהוא יבוא אלי לירושלים.

קדמי: יש לך מלון? אתה משכיר חד-

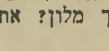
רים?

אלגמרי: אברעמאר חשב שאני כבר הס-

כמתי לעבוד בשביל אל-פתח.

קדמי: ואתה לא ענית לו, לא העמדת אותו על טעותו?

אלגמרי: שתקתי. הייתי נדהם.

ל"י במגירה

25 אלף ל"י במגירה

לגמרי סיים את ביקורו בדמשק וחי-זר לירושלים. איתו הביא 2500 דינאר,

כפי שנתגלה על-ידי חוקרי ה-טראקטור, כשעיניו מכוסות בכפייה המנומרת שלו, וחבל המהודק משטרה: הוא נראה קשור ל-בחזקה סביב צווארו וזרועו - קשור למנוף של הטרקטור.

השומר הדרוזי

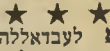
הוא התחנן - אני חנקתי!

ארבעה אנשי אל-פתח. המפקד, שמפיו לך-חה המשטרה את תיאור הרצח, היה ויל-יאם ג'ורג' נצאר. הגיפ דהר בכביש כמעט ריק, האופייני לערב-שבת בחצות, אל יעד הפעולה: תחנת-הדלק החדשה, מעל לכפר אבו גוש. הקור-בן המיועד לא היה השומר הדרוזי הק-שיש מכפר ראמה, כי אם בעל תחנת-הדלק שלמה אמיר. לדברי ויליאם: "כל אחד יודע, כי בעל-התחנה, הקורא לעצמו שלמה אמירא, הוא ערבי בוגד. הוא הרג את עבד-אליקאר אל-חוסייני בקאסטל."

פתאום האיר עלי פנס. ראיתי מישהו מתקרב אלי. הוא החזיק רובה, ודיבר ער-בית. אנשי הקיפו אותו. התקרתי אליו לאט, שמתי יד על פיו ואמרתי לו לשתוק, כי אנחנו מאל-פתח. פקדתי עליו להשליך את הרובה והפנס. צויתי עליו לכרוע ברך. הוא התחנן ואמר שהוא דרוזי, שיש לו אשה וילדים, שלא נהרוג אותו. שוויש הביא חבל. קשרנו לו את הידיים מאחורי הגב, ומה שנשאר מהחבל כרכנו סביב צווארו. קשרנו את עינו עם הכפייה שלו והובלנו אותו עד לטרקטור שבו נחננו את חומר-הנפץ. חשבנו להשאיר או-תו שיתפוצץ עם הטרקטור, בזמן שהשי-עון יפעיל את חומר-הנפץ, בעוד שלושת רבני שעה.

לכן החליטו הארבעה לרצוח אותו. איך יהיה את קורבנם? "קיבלנו אינפור-מציה, שהוא יהיה במשרד התחנה בשעה 11.30 בלילה. התכוונו להקיף את התח-נה, להתפרץ למשרד, לשאול מי זה שלמה אמירא - ולירות בו". אבל מכוניתו הירוקה של בעל-התחנה אכל היתה שם, כאשר הגיעו ארבעת החב-לנים. לעומת זאת מצאו מכונית של לקר-חות, לכן החליטו לדחות את תוכנית ה-רצח. לויליאם נצאר היה יעד אלטרנאטיבי, מוכן-מראש: חניון הציוד הכבד של מקורות,

הוא המשיך להתחנן שלא נהרוג אותו. אמרתי לו: "שתוק ולא נעשה לך כלום." הוא שתק. התרתי את הכפייה שהייתה על עינו וקרעתי אותה לשניים. עם החצי האחד קשרתי לו שוב את עינו, ואת החצי השני תחבתי לתוך פיו. כאשר הפה היה זתום עם הכפייה - סתמתי לו את האף, ולא יוכל לנשום. אחרי ששוויש אמר שהי-2099 שלו נחלש, קשרנו אותו לטרקטור.

מאות בא לעבדאללה חמדאן (50) רכוב על גיפ ישראלי גנוב. נסעו בו

חמדאן

ויליאם: הוא עוד היה חי... אבל המיסעון שי-הוצמד לאוטר-טראק-טור לא התפוצץ, וכאשר נתגלה גופ-תו של חמדאן, לי-מחרת בבוקר, הס-חבר כי הוא נרצח - בחנק.